

судске инстанце, али је то нарочито неопходно у случајевима, када дати документ нема обавезујућу правну снагу за дату државу. Уставни суд Молдавије, позивајући се на члан 7. Декларације из 1948. године и на чл. 19–20 Основних принципа независности судских органа УН од 6. септембра 1985. године, одлучио је да Указ председника Републике Молдавије од 12. јануара 1995. године О ослобађању од дужности председника суда – одговара Уставу. При томе, Суд у својој одлуци подвлачи да наведена документа имају карактер препоруке, а не обавезујући карактер.

Како сведочи искуство разних земаља, по питању сналажења у систему разних међународноправних аката главну улогу имају – судије уставних судова. При томе, то је условљено не само тиме што се уставни судови ради образлагања својих одлука често окрећу смисаоном тумачењу националних кривично-процесних принципа и норми са гледишта међународног права већ и тиме, што су одлуке тих судова коначне и други државни органи су дужни да воде рачуна о правним ставовима који су у њима изражени.

Важно је и то да уставни судови не тумаче принципе кривичног правосуђа одвојено једне од других, него у узајамној повезаности уставних норми земље и норми међународног права.

Имајући у виду да ограничење права лица окривљеног за кривично дело не би требало да излази ван оквира представа о хуманости и праведности које су се данас формирале, тумачење националног законодавства састављено на принципима међународног права, које дају уставни судови у контексту међународног права, често има још већи теоријски и практичан значај него одлука о датом конкретном предмету.

Резиме.

Овај извештај посвећен је актуелним питањима у вези за правном снагом међународно-правних аката који се примењују у уставном судству.

Суштина савременог концепта интеракције међународног и националног права је, између осталог, везана за националне уставноправне постулате који дефинишу правне последице које међународни уговори имају на државу о којој се ради. Ова чињеница несумњиво утиче не само на спољну политику државе као међународног актера већ и на реализацију свакодневних функционалних и практичних обавеза државних институција.

Уставни судови, као и остале националне судске институције, при вршењу својих функција такође треба да доприносе испуњавању обавеза прописаних међународним уговорима који су обавезујући за њихове државе. Међународни правни прописи, нарочито они у областима као што су заштита људских права и припрема глобалних стандарда о питањима заштите животне средине, сада добијају на значају.

По мишљењу аутора, уставни судови током спровођења својих активности